

Ονομάζομαι Καραϊσκάκης Δημήτριος. Γεννήθηκα τον Αύγουστο το 1958 στο Χαλκικόπουλο Αιτωλοακαρνανίας. Μέχρι τα 12 μου χρόνια η σχέση μου με το Θεό ήταν καλή, αλλά τυπική. Αν και ήμουν Παπαδάκι στην Ορθόδοξη εκκλησία, δεν καταλάβαινα και πολλά πράγματα παρά μόνο τα τελετουργικά της. Το 1974 έφυγα από το συνεργείο μοτοποδηλάτων που δούλευα και άρχισα να περιπλανιέμαι σε διάφορα μέρη της Ελλάδας.

Τον Ιανουάριο του 1978 σταμάτησα να εργάζομαι σαν εργολάβος και έπιασα δουλειά σε ένα σωληνωτό εργοστάσιο. Από τον Αύγουστο του 1978 μέχρι τον Ιούλιο του 1980 υπηρέτησα το στρατιωτικό μου και όταν απολύθηκα ήρθα στην Αθήνα. Στη διάρκεια από το 1980 έως το 1999 οι θλίψεις από τους θανάτους διαδέχονταν η μία την άλλη, μάλιστα τον Ιανουάριο του 1999 έχασα τον πατέρα μου. Ήταν τον Φεβρουάριο του 1999 που πήρα την απόφαση να φύγω από την Ελλάδα και να πάω στην Αμερική.

Τον Οκτώβριο του 1999 πήρα την απόφαση να φύγω από την Ελλάδα και να πάω στην Αμερική. Πήρα την απόφαση να φύγω από την Ελλάδα και να πάω στην Αμερική. Πήρα την απόφαση να φύγω από την Ελλάδα και να πάω στην Αμερική.

Τον ευχαριστώ και τον δοξάζω γιατί είναι πιστός στις υποσχέσεις Του και στις 30/01/2004 με βάφτισε στην Αμερική.

Είναι τόσα πολλά τα θαυμαστά τα οποία έχει κάνει ο Κύριος στη διάρκεια της ζωής μου, που δεν μπορώ να τα καταγράψω όλα.

Ονομάζομαι Καραϊσκάκης Δημήτριος. Γεννήθηκα τον Αύγουστο το 1958 στο Χαλκικόπουλο Αιτωλοακαρνανίας, σε μία 9μελή οικογένεια η οποία αποτελείται από τους δύο γονείς μου, τις έξι αδελφές μου κι εμένα. Σαν μοναχογιός απολάμβανα κάποια ιδιαίτερη μεταχείριση. Οι δουλειές ήταν μοιρασμένες για όλους γιατί οι γονείς μου ήταν φτωχοί και δεν τα έβγαζαν πέρα μόνοι τους, αλλά δόξα το Θεό δεν μας έλειψε ποτέ τίποτα.

Μέχρι τα 12 μου χρόνια η σχέση μου με το Θεό ήταν καλή, αλλά τυπική. Αν και ήμουν Παπαδάκι στην Ορθόδοξη εκκλησία, δεν καταλάβαινα και πολλά πράγματα παρά μόνο τα τελετουργικά της. Το 1970 έφυγα από το χωριό με πολλά όνειρα και ήρθα στην Αμφιάλη του Πειραιά με τις αδελφές μου για να σπουδάσω, αλλά τελικά από γυμνάσιο και Πολυτεχνείο που ονειρευόμουν, έπιασα δουλειά σε συνεργείο μοτοποδηλάτων την ημέρα και πήγαινα Τεχνική Σχολή το βράδυ για μηχανοτεχνίτης. Τα πρώτα δύο χρόνια ήταν δύσκολα. Η αθωότητα ενός παιδιού από το χωριό ήταν περιγελος για τα παιδιά της πόλης. Από αυτά που άκουγα από τα άλλα παιδιά κοκκίνιζα και ντρεπόμουν, αλλά σιγά, σιγά έγινα ίδιος και χειρότερος από όλους και η αμαρτία άρχισε να με καλύπτει.

Το 1974 έφυγα από το συνεργείο μοτοποδηλάτων που δούλευα και άρχισα να περιπλανιέμαι σε διάφορες εργασίες. Κατέληξα στο Πέραμα σε Ναυπηγείο σαν μαθητευόμενος σωληνουργός. Σε δύο χρόνια είχα μάθει την δουλειά και έγινα εργολάβος μαζί με τον μάστορα που εργαζόμασταν στο Ναυπηγείο. Βγάζαμε πολλά χρήματα με αποτέλεσμα εγώ να κατρακυλάω πιο πολύ στην αμαρτία.

Τον Ιανουάριο του 1978 σταμάτησα να εργάζομαι σαν εργολάβος και έπιασα δουλειά σε ένα σωληνουργείο στο Κερατσίνι, στο οποίο εργαζόταν ένας αδελφός και μου μίλησε για πρώτη φορά για τον Κύριο. Ο αδελφός αυτός ήταν αδελφός κατά σάρκα του εργοδότη μου ο οποίος δεν ήταν στον Κύριο τότε, ήταν βλάσφημος κι εγώ τον μιμούμουν.

Από τον Αύγουστο του 1978 μέχρι τον Ιούλιο του 1980 υπηρέτησα το στρατιωτικό μου και όταν απολύθηκα έπιασα ξανά δουλειά στο ίδιο σωληνουργείο. Ο αδελφός άρχισε να μου μιλάει και πάλι για τον Κύριο, αλλά εγώ δεν δεχόμουν τίποτα και συνέχιζα στην αμαρτία και στην ασωτία όλο και πιο βαθιά. Μέχρι που στις 20 Δεκεμβρίου του 1980 ο θάνατος χτυπάει για πρώτη φορά την πόρτα της οικογένειάς μου, πεθαίνοντας από εγκεφαλικό η δεύτερη κατά σειρά αδελφή μου, 29 ετών, παντρεμένη με δύο παιδιά. Τότε έχασα τον κόσμο, η ψυχή μου γέμισε θλίψη και απογοήτευση μέχρι που κόντευα να γίνω αλκοολικός, πίνοντας μισό κι ένα μπουκάλι ουίσκι κάθε βράδυ. Ο Θεός όμως δεν με άφησε γιατί είχε άλλα σχέδια για μένα. Το 1984 μου χάρισε τη σύζυγό μου Ζωή και μετέπειτα δύο παιδιά, τον Αντρέα 22 ετών και τον Βαγγέλη 9,5 ετών σήμερα.

Στη διάρκεια από το 1980 έως το 1999 οι θλίψεις από τους θανάτους διαδέχονταν η μία την άλλη, με αποτέλεσμα να έχουν πεθάνει στο σύνολο 9 αγαπημένα μου πρόσωπα (2 αδελφές μου 29 και 42 χρονών, 2 γαμπροί μου 42 και 52 χρονών, το παιδί της αδελφή μου 18 χρονών, οι 2 γονείς μου και 2 αγαπημένα μου ξαδέλφια 24 και 42 χρονών). Εγώ αντί να ζητήσω το Θεό τον βλασφημούσα, αλλά Εκείνος μακροθυμούσε και δεν έβλεπε στις αμαρτίες και στις ανομίες μου, αλλά έκανε χάρη με ένα περίεργο τρόπο να τον εκζητήσω.

Ήταν τον Φεβρουάριο του 1999, όταν έβλεπα στην τηλεόραση ένα έργο με έναν άγγελο ο οποίος ερχόταν στη γη και βοηθούσε τους ανθρώπους. Τότε μίλησα για πρώτη φορά στο Θεό απλά και του ζήτησα αν είναι ζωντανός να στείλει και σε μένα έναν άγγελο να με βοηθήσει. Ο Θεός με άκουσε και ενήργησε την άλλη μέρα το πρωί. Ύστερα από 15 χρόνια μπήκε στο σωληνουργείο το οποίο έχω στον Πειραιά ο πρώην εργοδότης μου «ο βλάσφημος», αλλά τώρα ήταν τελειώς αλλαγμένος γιατί ο Κύριος τον είχε σώσει. Μου μίλησε για τον Κύριο, μιλήσαμε στο τηλέφωνο και με τον αδελφό του και με παρότρυναν να διαβάσω το Ευαγγέλιο. Τους υποσχέθηκα ότι θα το διάβαζα, αλλά δεν το έκανα. Το Σεπτέμβρη, ύστερα από θλίψη του τελευταίου θανάτου μέχρι τότε, ξαναείδα στην τηλεόραση το ίδιο έργο και θυμήθηκα τι είχα ζητήσει από το Θεό, αλλά δεν είχα πιστέψει. Του μίλησα ξανά και του ζήτησα αν ήταν αλήθεια η πρώτη φορά να μου ξαναστείλει το ίδιο άτομο για να πιστέψω ότι ήταν από Αυτόν και πριν τελειώσω την σκέψη μου, χτύπησε το τηλέφωνο και με ζητούσε ο αδελφός που μου μιλούσε για τον Κύριο. Τότε πάγωσα και κατάλαβα ότι ο Θεός είναι ζωντανός. Μέσα μου συντρίφτηκαν όλα, έπεσε ένας τοίχος και από σκοτάδι έλαμψε φως. ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΕΛΠΙΔΑ και αυτή λεγόταν ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, αλλά εγώ μέχρι τότε δεν τον πίστευα. Ο αδελφός μου μίλησε αυτή τη φορά για το ραδιοφωνικό σταθμό 93,9 και επί ένα μήνα άκουγα συνέχεια το σταθμό και ο Κύριος με εργαζόταν.

Τον Οκτώβριο πήρα την απόφαση και πήγα για πρώτη φορά στην εκκλησία της Νίκαιας. Το κήρυγμα ήταν από το Ευαγγέλιο του Μάρκου κεφάλαιο δ' « *εξήλθεν ο σπείρων για να σπείρει* ».

Μου έκανε εντύπωση η διδασκαλία και η θέση της δικής μου καρδιάς. Την επόμενη Κυριακή πήγα στην εκκλησία που είναι ποιμένας ο αδελφός που μου μιλούσε για τον Κύριο. Το κήρυγμα ήταν το ίδιο Μάρκος κεφάλαιο δ' «

εξ

ήλθεν ο σπείρων για να σπείρει

» και νόμιζα ότι το έκαναν επιτηδες για μένα. Όταν όμως για πρώτη φορά στη ζωή μου εκείνη την ώρα άκουσα ότι ο Κύριος και σήμερα καλούσε κοντά Του κάθε κουρασμένο και φορτωμένο «

έλθετε προς με, πάντες οι κοπιώντες και οι πεφορτισμένοι κι εγώ θέλω σας αναπαύσει

» (Ματθαίος ια' 28) πέταγα από την χαρά μου, γιατί μέχρι τότε είχα μάθει για ένα Θεό αυστηρό και τιμωρό. Ο Κύριος σφυρηλατούσε την καρδιά μου και από πετρώδη και ακανθώδη γη, έγινε γη για να καρποφορήσει ο λόγος Του. Με αναγέννησε, μου πήρε την αμαρτία και την επόμενη μέρα μου πήρε με θαυμαστό τρόπο το τσιγάρο. Το Νοέμβριο της ίδιας χρονιάς έκανα το θέλημα του και βαπτίστηκα εν ύδατι.

Τον ευχαριστώ και τον δοξάζω γιατί είναι πιστός στις υποσχέσεις Του και στις 30/01/2004 με βάπτισε με Πνεύμα Άγιο. Τον ευχαριστώ που με αξιώνει μέχρι σήμερα να είμαι στα πόδια Του και Τον παρακαλώ να επιστρέψει τον γιο μου Αντρέα γιατί έχει απομακρυνθεί τον τελευταίο καιρό, να αναγεννήσει την σύζυγό μου Ζωή και τον μικρό μου γιο Βαγγέλη. Επίσης Τον ευχαριστώ για τους αγγέλους που χρησιμοποίησε για την σωτηρία μου και επί 21 ολόκληρα χρόνια προσεύχονταν για μένα. Ο Κύριος να τους δώσει πλήρη μισθό κι εδώ στη γη και στον ουρανό.

Είναι τόσα πολλά τα θαυμαστά τα οποία έχει κάνει ο Κύριος στη διάρκεια της ζωής μου, που δεν μπορούν να γραφτούν όλα σε αυτήν την σελίδα. Ίσως κάποια άλλη φορά να με αξιώσει ο Κύριος να τα γράψω κι αν όχι εύχομαι να τα πούμε όλα στον ουρανό.